

1939

25.04.005

RONALD FANGEN

FREDSFYRSTEN

SÆRTRYKK AV KIRKE OG KULTUR NR. 9. 1939

DEN KRISTNE BUDDHISTMISJON

NORDISK MISJON I ØST-ASIA

Elisenbergveien 6, Oslo

π Z
N X

FREDSFYRSTEN

Av RONALD FANGEN

Johs. 9. 1—11.

I Matteusevangeliet taler Jesus om mennesker som ser og ser og dog ikke ser, — og han sier at på dem opfylles Esaias' spådom: I skal høre og høre og dog ikke forstå, og se og se og ikke skjelne.

Å høre uten å forstå, å se uten å skjelne, — det er oprørende hjelpeløshet, — oprørende fordi den jo i virkeligheten er verre enn den totale døvhets og blindhet. Den totalt døde og blinde *vet* at han er hjelpeløs. Den som både kan høre og se, vet ikke at han er hjelpeløs selv om han hverken kan forstå eller skjelne.

Og når Kristus sier det til menneskene, blir de mektig opprørt og krenket, — skulde vi være i klasse med døde og blinde, vi som hører og ser så fortreffelig, følger så nøie med og vet så god beskjed, — skulde vi ikke kunne forstå og skjelne, vi som har en så velutviklet kritisk sans og fra vi var barn har lært å være mistenksomt på vakt overfor hverandre så vi ikke lar oss lure.

Vi befinner oss med andre ord overfor kristendommens store anstøt. Det er først og fremst her, med dette utsagn om menneskene, den forarger. Vi kan ikke gå med på at vi er blindfødte. Og fordi vi ikke kan gå med på det, blir så meget annet i kristendommen umulig for oss. Nesten alt sammen blir umulig: frelsens og forsoningens nødvendighet, Kristi enestående karakter i menneskeslekten, hans guddom. Vi må lage om på det. Vi gjør Kristus til et menneske som oss selv, — kanskje den største og beste blandt oss, men et menneske. Vi sjalter ut alt det umulige og forargelige, «dogmene» som vi kaller det, — og så beholder vi til gjengjeld dens etikk som ophøiede leveregler. Riktignok så ophøiede at vi umulig kan

leve etter dem i denne verden, men under alle omstendigheter ophøiede, all ære verdt.

Så bruker vi da vår forstand og skjelneevne så godt vi kan til å bygge verden og lede utviklingen og trygge vår tilværelse på jorden. Og det går vel fint? Ja, vi synes da som oftest det. Gjennomgående er vi vel tilfredse. Vi har noe som vi kaller «normale tider» og de kjennetegnes nettop av vår store tilfredshet. Da er vi meget stolte av våre fremskritt, vår viden-skap, våre sociale tiltak, vår kultur, — kort sagt, vår forstand og skjelneevne. Så kommer det riktignok noe som vi kaller unormale tider, krisetider. Da er vi ikke fullt så høie i hatten, men da ordner vi oss slik at vi utpeker sydebukker, tor våre hender og fralegger oss all skyld. Det er ikke noe i veien med *vår* forstand og skjelneevne, — bare med de andres. Og vi betrakter disse unormale tidene som noe menneskeheten ikke har fortjent, noe som sendes over den av onde og urettferdige makter. Hvor ofte hører og leser vi ikke nettop nu om dagene at det umulig kan finnes en kjærlig Gud, — han vilde aldri tillatt at alle disse redsler og trengsler fikk lov til å eksistere.

De hører — og forstår ikke, — de ser — og skjelner ikke.

Det er intet menneskene og folkene efterstreber mere enn trygghet. Hvordan ordner menneskene som ser og hører så godt dette problem? De ruster. I luften, på jorden og på havene. De bygger uinntagelige forsvarslinjer, besår jorden tett i tett med sprengstoff, innstiller hele sin produksjon og bruker alle sine penger på krig. Intet menneske kan leve av disse kanonene og granatene, bombefly og tanks. Men det er heller ikke meningen. Meningen er at de skal dø av dem. Men var det ikke meningen å skape trygghet? Jo. Hva slags trygghet? Desperasjonens, dødens, utslettelsens. Noen annen trygghet kan i hvert fall intet menneske i verden påpeke at den ophøiede forstands og skjelneevnes mennesker har skapt.

Nu har vi krig. Hver eneste dags krig koster svimlende formuer. Hvert eneste menneske i alle land, krigførende og nøytrale, må betale sin del av omkostningene. For noen uker siden fremla et av de store krigførende land sitt krigsbudgett, skrev ut en rekke nye skatter, og erklærte at aldri hadde et fritt folk båret slike økonomiske byrder. Budgettet blev enstemmig vedtatt, uten debatt. Krigen koster det samme svim-

lende beløp i de andre krigførende land. For en brøkdel av det en slik verdenskrig koster kunde man avskaffe fattigdom og arbeidsløshet, rive slummen i storbyene og bygge sunde gode boliger. Men mon det da i noe land var gått så smertefritt å få pengene bevilget? Vil folkene frivillig ta på sig store byrder for å skape rettferdighet og lindre nød? Knurrer vi ikke hver gang vi må ut med noe til almennyttige, samfundsgagnlige tiltak? Og allikevel er *det* en sikker vei til trygghet. All urettferdighet som overvinnes, alle savn og lidelser som avskaffes øker menneskehetens trygghet.

De hører og forstår ikke —. De ser og skjelner ikke.

Når krigen bryter ut går mobiliseringsordren over landene. Menn må forlate sitt arbeid, sine hjem. Har de lyst til det? Nei, men de må. Den som nekter å tjene landet i krig, blir skutt. Purunge gutter, voksne menn med hjem og barn og ansvar, — værsgod avsted! Ingen spør om hvad de tenker og føler. Det hjelper ikke å være likegyldig og uinteressert. Fellesskjebnen, som blir fornektet i de gode, «normale» tidene, den kommer som tvang i katastrofetider og lar sig ikke fornekte. Det gjelder jo folkets og landets trygghet! —

La oss spørre oss selv: kunde en slik mobilisering tenkes i det godes tjeneste? En slik ubetinget innsats av alt vi er og har for å skape større rettferdighet, en atmosfære av kjærlighet og glede i verden? Sier vi ikke da: Jeg har ikke tid? — Jeg tror ikke på en slik fremgangsmåte, — planen interesserer mig ikke? Ryster vi ikke på hodet og sier: Hvor naivt, hvor latterlig! Det er som oftest den skjebne godhetens og offerviljens appell får på denne jord: den avferdiges som virkelighetsfjern og en smule komisk. Vel er det så at vi skeptiske og storslagent forstandige mennesker både hører og ser, men til denne dag har vi ikke forstått og skjelnet så pass meget at rettferdighet og kjærlighet og god vilje er den eneste vei til trygghet og fred. Derfor er jorden fredløs. Derfor har den gammeltestamentlige profet rett den dag i dag når han roper: «De leger mitt folks skade på lettferdig vis idet de sier: fred, fred! Og der er dog ingen fred.» — Nei, det er ingen fred og det kan aldri bli noen fred i en verden hvor bare katastrofen, krigen blir betraktet som alvor og tvinger menneskene til å ofre. Slagmarken kalles ærens mark. Arme ære, — uforson-

lighetens og masse mordets triumf kaller vi ære! Og hvor ofte har ikke folkene talt om seierens ære. Så lenge vi ikke forstår at slagmarkens og våbenmaktens ære er menneskehetens store vanære, at vår eneste sanne ære er den fred vi ennå ikke har sett, den som bygger på forsoning og som krever offer, — så lenge er æren hjemløs på jorden.

Men la oss gå videre og spørre: hvad kommer det av at menneskene hører og ser uten å forstå og skjelne? Det kommer ganske enkelt av at alle mennesker og alle folk «søker sitt eget.» Det kommer av den egosentrisitet som er vårt vesens grunnskade, vår sykdom, den sykdom som kristendommen benevner med et eneste kort navn: synd. Det er denne synd, summen av all synd, som skaper angst, hovmod, falske æresbegreper, uforsonlighet, hat, krig. Den gjør oss til angstbitere. Den forvirrer våre begreper, forderver våre instinkter, villleder vår forstand. Individuell egosentrisitet, klasseegoisme, folkeegoisme, rasedyrkelse, — det er det samme alt sammen, det er vår falske selvhevdelse som nødvendigvis kolliderer med andres selvhevdelse, krenker andres rett. Straks er krigen der, — i små og store forhold, i liten og i kjempemessig utgave. Det er menneskehetens kraft som fortærer dens kraft. Det er bare latterlig å mene at revolusjoner og kriger i sig selv er sykdomskilder. De er symptomer. De er utbruddet. Sykdommen heter egosentrisitet, — den individuelle og kollektive. Sykdommen heter jeg, mitt, vi, vårt.

Og når stridende egoismer slik står overfor hverandre over hele verden, — da blir det bare en eneste logisk løsning: maktens. For når hver egoisme insisterer på å ha rett, — da er det slutt på all rettferdighet. Da blir det bare spørsmål om å ta retten. Makt blir rett. Og så griper man til løgner for å forsvare og pynte på uretten — eftersom makt og urett i sig selv er løgne.

Egosentrisiteten er menneskehetens store sykdom. Den har krevet flere menneskeliv enn noen pest. Den synkverver menneskene. De kan være så forstandige, årvåkne og lydhøre de være vil, — de forstår ikke og skjelner ikke.

Og denne selvsyken, — den er i vårt vesen som en arv. Vi er født med den. Det har vært megen forbitret diskusjon op gjennom tidene om «arvesynden». Den vilde man ikke høre

snakk om. Det var noe teologene hadde funnet på. Ja, var det bare så vel! Selvsyken er «arvesynden». Og det er på grunn av den vi hører uten å forstå, ser uten å skjelne.

Og hvad vil så det si? Det vil ganske enkelt si at vi er falt fra Gud. Å kretse om sig selv, å være innestengt i sig selv, — det vil si å være uten Gud og uten håp i denne verden. Det er som Brorson synger om den falne sjel:

«Nu er den ganske jordisk blevet
og intet mere rett forstår,
vet ei hvorhen den er fordrevet
og vill i denne verden går.»

I katastrofetider slik som nu oplever vi å se at folkene, hele menneskeheten går vill i denne verden og ikke fatter «hvorhen den er fordrevet». Hvordan går det til at vi med vår forstand, våre fremskritt og all vår herlighet befinner oss i det ytterste mørke hvor det i bokstavelig forstand er gråt og tenners gnissel? Hvad har vi gjort med oss selv? Vi har «søkt vårt eget». Verden virker skremmende gudsforlatt, — og det kommer ikke av at Gud har forlatt menneskene, men av at menneskene har forlatt Gud. Det er oprørende blasfemi å gi Gud skylden for krig og redsler som kommer over oss. I virkeligheten er det ikke noen annen tilstand enn krig som svarer til all den urettferdighet, alt det begjær, den mammondyrkelse, den menneskeforakt som i lange tider har opfylt verden og som har gjort den til en helvedes forgård. Guds ord har talt klart og taler klart til alle slekter: Syndens lønn er døden. Krigen er folkedøden, selvmordet som blir den eneste mulighet når synden har stengt alle andre muligheter.

Kunde den tid vi nu oplever åpne våre øine for det — da er den tross alt en nådetid.

Men selv nu er det så at menneskene ser uten å skjelne. Det er vår blindhet, syndens blindhet, som gjør at mangfoldige mennesker nok ser hvordan det ene lys efter det annet slukner, — men de ser ikke det ene himmelske lys som stråler i evig klarhet. Det er mørkets fyrste som da triumferer: han har skapt total formørkelse. Vi ser ingen vei. Vi har intet håp. Vi er ribbet så fullstendig for tro på mennesker, bevegelse, ideologier, fremskritt og fremtid at vi synes det er umu-

lig å holde det ut. Mangfoldige mennesker føler det slik nu. — Er det håpløst? Det står om den blindfødte i vår tekst at han var så ribbet for alt at han satt og tigget. Og da han satt der og tigget så Jesus ham.

Det er sikkert, — det er sikrere enn alt i verden at den som erkjenner at han er blind, at alt er mørkt og som tigger om lys, — han blir sett av Jesus Kristus. Og mer enn det: han blir helbredet, han får sitt syn, han lærer å forstå og skjelne. Det heter i en salme at «Gud er sin egen nådes tolk». Det har alle kristne erfart. Guds nåde er som alt ved Gud hevet over vår forstand. Guds nåde kan ikke bestå i at han ordner vårt liv og forholdene i verden slik som vi ønsker det. Guds nåde er i en sum at han i Jesus Kristus har tatt bolig blandt menneskene og åpenbart sitt vesen og sin vilje. Og denne nåde er oss ufattelig, vi forstår den ikke og skjelner den ikke, før Jesus selv fortolker den ved å åpne våre øine.

Hvordan skjer det? Det står i vårt evangelium at Jesus «spyttet på jorden, gjorde en deig av spyttet og smurte deigen på hans øine og han sa til ham: gå og vask dig i dammen Siloa, det er utlagt: utsendt.»

Jeg tar vel ikke meget feil når jeg tror at de fleste av oss synes det var med et mildt uttrykk en uestetisk fremgangsmåte. Hvorfor skulde det være nødvendig med denne deig av spytt og jord, hvorfor skulde den stakkars blinde være nødt til å gå bort til en dam og vaske sig. Jeg vet ikke. Og jeg skal ikke referere teologenes fortolkning av det symbolske i Jesu handling og befaling. Men jeg synes at vi lærer noe av denne beretning som alltid har gyldighet. Vel er det så at Guds ånd ikke er bundet, Jesus kan idag som dengang bare tale et ord, så skjer det, — som da han sa til den verkbrudne: sønn, ta din seng og gå, — og han reiste sig og gikk. Men som oftest er Jesu handling med og befaling til de mennesker som tigger ham om hjelp nettop noe tilsynelatende banalt, ofte noe rent ulystelig som ikke har det minste av sjelens oppløftelse og åndens vær med sig. Og det kommer av at vi hører jorden til. Kristi kraft virker i materien, skal gjennomtrenge våre jordvendte sinn, skal få makt over vår vilje, samle den og gjøre den hel. Målet for denne Kristi handling med oss er vår totale frigjørelse fra verden, slik at vi med hans egne ord

er i verden, men ikke av verden. Men han som selv har delt våre kår vet at vi er i verden og han møter oss i vår hverdag. Han blev selv menneske av kjød og blod, — og det sørgelig forsømte middel han efterlot oss, nadverden, sakramentet, er det evige uttrykk for hans åndelige møte med oss i materien. pantet på hans nærvær og en adgang til meddelaktighet i hans liv. Den dag idag møter han oss med åndens kraft og evig liv i materiens skikkelse. Og Jesu befaling, gå dit, gjør det, — vi knurrer ofte, tenker og sier: hvad skal det være til, noe så meningsløst, noe så smått og banalt. Men hvor mange millioner mennesker i alle slekter kan ikke vidne at da de gjorde det i lydighet mot Jesu befaling, da fikk de tro og de så hvem han var og er: verdens lys.

Derav skal vi lære noe viktig. Vi mennesker har en sans for og et krav på at det religiøse likesom skal være noe storslagent, merkelige opplevelser, ekstaser, henrykkelser. Kristendommen imøtekommer ikke det kravet. Den vet altfor god beskjed om oss til at den kan gjøre det. Den vet at vi helst ordner oss slik, — vi har fint og simpelt i hver sin skuff, vi er materialister til daglig og idealister til festlig bruk, vi er nok så koldblodige i vår selvsyke i hverdagen, men til gjengjeld edle og sentimentale når de opløftende stemningstidene inntrerffer. Nettop derfor står det så ille til med oss, — det gode blir pynt og trøst, men ikke kraft og hjelp. Kristendommen er total, — og for vår egen skyld interesserer den sig for alt vi synes er smått, vår hverdag, for at det ikke skal stenge, gjøre oss uimottagelige for dens enestående, sublime gave: freden over enhver forstand.

Soldatene som kommanderes avsted til «ærens mark» — de opdager snart hvor skitten og blodig, hvor grå og grusom den er. Navnet er en løgn. Kristendommen lyver ikke, hverken om striden i oss selv mellom oss selv og Gud, eller om den kamp vi som kristne skal føre for Guds rike på jorden. Det er en ærefull kamp for såvidt som den skjer til Guds ære. Men den føres på denne jord som er full av skam og vanære fra begynnelsen av og til idag. Den føres i slum og fattigdom, blandt analfabeter, blandt mennesker som såvidt er sig bevisst at de er mennesker og ikke dyr. Spør misjonærene om det bare er oppløftelser og fornem åndelighet de lever i. Alle

som en vil de svare at deres arbeide er en nærkamp med alle hverdagens vanskeligheter. De skal overvinne tusen hindringer, — først de store som heter fremmed sprog, kultur, forestilling, religion, — og så de utallige små som skifter for hver misjonsmark og fornyer sig for hver dag. Hvor ofte har de ikke følt sig motløse, fristet til å gi op! Men så har Gud grepet inn, — de har følt og sett den kraft som er større enn deres egen og all menneskelig kraft, den som gjør undre: øine er blitt åpnet, — og det folk som satt i mørket har sett et stort lys, — han som er verdens lys. Da har de visst at de arbeidet på ærens mark.

Det har vært stengte tider for den kristne verdensmisjon, tider da tro og tålmodighet blev prøvet. Nu vidner alle som arbeider i misjonen at «markene er hvite til høsten» og arbeiderne er for få; mulighetene er så overveldende store. Det gjelder også den kristne buddhistmisjon som vi skal ofre til idag. Etter en lang reise gjennom Kina planlegger Reichelt et misjonsarbeide blandt lama-munkene. For mig står det slik at dette arbeidet for å omvende Kinas religiøse ledere til kristendommen er noe av det mest forjettende misjonsarbeide i vår tid. Den store kristne strateg Paulus vilde ha forstått dets betydning: hver enkelt av disse buddhistmunkene blir selv kristne misjonærer med større forutsetninger for å vinne sitt folk enn en fremmed kan ha.

Jeg kalte Paulus en strateg. Han er den dag idag den største misjonslærer, forbilledet for alt misjonsarbeide. Misjonærene må være strateger, for misjonen er den kristne verdenskrig. «Frelsesarméen» — det er et herlig navn! Alle kristne må tilhøre en frelsesarmé. Den kristne verdenskrig mot synd, nød, mørke, — den holder aldri op. Den har skapt den kristne internasjonale. Legg merke til det: den eksisterer; kanoner og bombefly kan ikke overdøve den, nasjonalhatet kan ikke sprengre den. Den forener ennå mennesker i åndens enhet og Kristi kjærlighet tvers over alle grenser. Den har bevist sin guddommelige art, — mens alle andre forsøk på å forene raser og folk har vært forgjeves og er blitt knust, den er vårt eneste håp.

Derfor: hold det kristne arbeide, den kristne misjon, denne kristne verdenskrig med kjærlighetens og forsoningens våben

— hold den oppe! Er den ikke ofre verd i en verden som tvangsofrer til ødeleggelsens demoner?

En ting kan vi vite sikkert: enten det nu går mot den store ødeleggelse og de siste tider eller vi ennå skal få en frist til å bygge verden etter Guds åpenbarede vilje i Jesus Kristus, — hvordan det så går, så er han, Jesus Kristus, verdens dommer. «Dette er dommen at lyset er kommet til verden, og menneskene elsket mørket fremfor lyset.» Den dom fullbyrdes i alle de store katastrofetider. Og det har aldri vært, det vil heller ikke noensinne bli annen redning enn den han selv vil gi alle dem som mottar ham som redder. For også nu, midt i katastrofen, gjelder det at Gud ikke sendte sin sønn til verden for å dømme verden, men for at verden skulde bli frelst ved ham.

Og så vil vi til slutt se bort fra oss selv og all vår jords elendighet. Vi vil se på ham.

Han er sannheten. Han har aldri sviktet sine løfter. «Se, jeg er med Eder alle dager inntil verdens ende.» Vi vet det er sant. Han har møtt oss og åpnet våre øine.

«I skal høre om krig og rykter om krig, *men la Eder ikke skremme.*» «Min fred gir jeg Eder. Ikke som verden gir, gir jeg Eder.» Vi vet det er sant. Vi har midt i all ufred og angst mangfoldige ganger oplevet at den fred holder. Vi vet at hans rike ikke kan knuses. Det har sprengt alle jordiske grenser, — det er åpent for alle mennesker i verden; det skal engang i tidens fylde også sprengre tidens grenser.

Han er forsoneren. Han forsoner fiender. Jeg leste nettop om to misjonærer, en franskmann og en tysker, som hadde arbeidet i det indre av Borneo i 23 år. Tre år etter verdenskrigens slutt fikk de høre at den nettop var brutt ut. Den ene fortalte: «I mange år hadde vi arbeidet sammen som brødre, aldri et ondt ord eller noen trette var det mellom oss, — og så plutselig disse nyhetene . . . . Det var tortur. Vi turde ikke se hverandre i øinene . . . . I to uker kunde vi ikke tåle synet av hverandre. Livet holdt på å ebbe ut av mig av sorg og forbitrelse. Og så en dag, da vi møttes i portalen til den lille kirken vår, hvor vi begge strakte hendene ut for å ringe til Angelus, omfavnet vi hverandre og gråt ut som vi stod der med hodet på hverandres skulder.» — Han forsoner fiender. Han har forsonet det falne menneske med den hellige Gud,

slik at hver den som tror på ham ikke skal fortapes, men ha evig liv.

Han søkte ikke sitt eget. Da han grunnet sitt rike ofret han ikke andre, han ofret sig selv.

Han er verdens lyskilde. Våre egne lys, kulturens, humanitetens, slukner når de ikke får kraft fra ham, — og vi oplever det han selv har sagt: når lyset i dig blir mørke, — hvor stort blir da mørket. Skal verden kunne fortsette, skal vi kunne fordrive skumringsangsten og mørkredselen, — da må vi på alle det individuelle livs og samfundslivets områder søke forbindelsen med ham, lyskilden. — Skal alt forgå, da vet vi at også i de største trengsler skal han lyse klart. Alene kjempet han kampen i Getsemane og på Golgata mens hans tropper flyktet — og vant en seier som ikke kan røkkes. Alene skal han bane vei til den nye himmel og den nye jord for alle som av ham har mottatt troens åpne øine.

Men ennå er det tid til å arbeide. Og sterkere enn noensinne møter spørsmålet og kravet hver enkelt av oss og våre forskånede nordiske folk: har vi latt ham lære oss å se og skjelne, er vi nøytrale land med i hans krig, — den eneste som kan skape rettferdighet, trygghet og fred?

Han alene er fredsfyrsten. Derfor har også Gud høit op-høiet ham og gitt ham det navn som er over alt navn. Ham være ære i menigheten i evighet.

Buddhistmisjonens bærende grunntanker.

1. Vi ser i bibelen den enestående Gudsåpenbaring, normen for lære og liv, den fullstendige og pålitelige vei til frelse og salighet for menneskenes slekt.
2. Vi tror på den treenige Gud, Fader, Sønn og Helligånd. — Faderen som ved sitt ord har skapt verden, opholder og styrer den, Sønnen som har sonet vår synd og forløst oss ved sitt hellige liv og sin seiersdød på korset. Han som opstod til vår rettferdighet, opfor til himlen og der lever og trer frem for oss. Og på den Helligånd, som kaller, påvirker, gjenföder og helliggjør oss og dermed danner og samler den hellige, almindelige kirke på jord, således som det klart og fullgyldig er fremlagt i Luthers lille Katekisme.
3. I lydighet mot vår Herre Jesu Kristi befaling (Matt. 28, 18—20 og Mark. 16, 15—16), har vi optatt arbeidet for å bringe evangeliet til de famlende og lengtende sannhetsøkende blandt buddhister, taoister og andre religiøse sammenslutninger i Kina.
4. Vi erkjenner at der blandt disse religiøse mennesker finnes meget verdifullt religiøst materiale, lyspunkter og tilknytningspunkter frembragt ved Guds Ånds stille og skjulte virksomhet. Dette materiale finnes såvel i deres hellige skrifter som i deres ritualer og tankesystemer.
5. Vi føler det som en hellig plikt å bruke dette materiale med takt og visdom, under stadig bønn og ledelse fra oven, slik at Kinas religiøse ledere kan bli ført til Kristus ad de indre og gudgivne linjer, som Herren selv har lagt tilrette. — Under alt dette vil vi stadig være på vakt, slik at vi aldri kommer inn i religionsblanderier og falske kompromisser.
6. De som gjennom sann omvendelse og tro tilegner sig Guds nåde i Kristus Jesus vil, efter en grundig katekumenforberedelse, ved den hellige dåb bli optatt i Guds menighet. — Denne menighet vil for en rum tid fremover bli organisert som et kristelig broderskap, hvor hver enkelt gjennom brodersamfund, deltagelse i den hellige nadverd og bruk av ordet og bønner samt ved særlig innføren i de hellige skrifter vil bli satt istand til å gjøre et spesielt evangelisatorisk arbeide innen vårt særlige virkeområde.
7. I tillit til Gud som har kalt oss til denne gjerning henvender vi oss til alle dem i våre nordiske moderland, som deler det her anførte misjonssyn og som efter egen hellig drift fra Kristus vår Herre, fatter interesse for denne sak. — Vi henvender oss ikke til noen enkelt gruppe eller parti. Alle de som ønsker å være med å utbrede positiv kristendom efter den lutherske læretype på vår kirkes bekjennelses grunnlag, er velkomne i vår krets. — Vi ber dem hjelpe oss å legge hjemmearbeidet for vår misjon slik tilrette at det harmonisk faller inn i alt annet misjonsarbeide i våre moderlande.

Abonner på

Fellesorgan for misjonens venner i de nordiske land.
Utkommer hver måned, koster kr. 2.50 pr. år.

Buddhistmisjonens litteratur.

Misjonsprest Reichelt:

«Mot Tibets grenser»	heftet kr. 6.00, innb. kr. 8.00.
«Fra Østens religiøse liv» heftet	» 3.50.
«Guds kall»	» 0.50.
«Fra Kristuslivets helligdom»	» 1.50.
«Buddhistmisjonens Ritual»	» 0.50.
«Det rene land»	» 1.00.

Pastor Mikael Hertzberg:

«Veien, Sannheten og Livet», innb. og med forfatterens billede	» 2.50.
«Nytt lys over gamle stier»	» 0.50.

Biskop Bernt Støylen:

«Guds fotspor i folkenes liv»	» 2.25.

Dr. Hans Ording:

«Buddhistmisjonen sett fra innersiden»	» 0.50.
«Tanker og Toner», årgang 1930—1939	» 1.00.

Dr. phil. H. O. Lange:

«Buddhistmisjonen. Hva den er og hva den vil»	» 0.50.

Professor K. B. Westman:

«Buddhistmisjonens existensberättigande»	» 0.25.

Dr. R. Asting:

«Kristi evangelium og de fremmede religioner»	» 0.50.

Komminister Erik Montan:

«Berget från vilket Kristusvinden blåser»	» 0.50.

Rektor Håkon Wergeland:

«Kvar kristen ein misjonær»	» 0.50.

Sogneprest E. Pontoppidan Thyssen:

«Grundtvigske Tanker om Mission»	» 0.50.

S. Hannerz:

«Några intryck från Tao Fong Shan»	» 0.50.

N. N. Thelle:

«Fra begynnelsen til nu», rikt illustrert	» 2.00.

Flyveskrifter til gratisutdeling:

«Hvordan skal vi begynne?»	
«Troen som flytter berg».	

Buddhistmisjonens Hovedcentral,
Elisenbergv. 6, Oslo, 26.

Den åpne lotusblomst er i Østen symbolet på en menneskesjel som har åpnet sig for det evige og guddommelige.

Vi vil bringe korsets evangelium til disse
av Gud forberedte mennesker.

Den kristne Buddhistmisjon

Nordisk misjon i Øst-Asia

Den nordiske hovedkomité:

Formann: Kyrkoherde Johs. Lindgren, Stockholm

Viceformann: Professor Dr. theol. Hans Ording, Oslo

Det norske Centralstyres formann: Prost N. R. Heyerdahl

Det danske utvalgs formann: Provst Hans Koch, Kjøbenhavn

Misjonens stifter og leder: Misjonsprest Karl Ludvig Reichelt

Administrerende direktør: Jacob B. Natvig

Hovedcentral: Elisenbergveien 6, Oslo

Telegramadr.: Buddhistmisjon. Telefon nr. 46 275

Kasserer for Danmark: Forlagsboghandler Fr. Gad,
Vimmelskiftet 32, Kjøbenhavn

Vår danske postgirokonto nr. 14 902

Kasserer for Sverige: Svenska Kyrkans Misjonsstyrelse Uppsala

Vår svenske postgirokonto nr. 74 278

Medlemmer av Buddhistmisjonen er alle menn og kvinner som tilstemmer Buddhistmisjonens grunnsyn og enten er medlem av en for Buddhistmisjonen arbeidende forening eller forplikter sig til å yde et årlig bidrag av minst kr. 10.—. Disse siste får misjonens offisielle organ «Buddhist-Misjonen» gratis tilsendt. Bladet koster ellers kr. 2.50 pr. år.